

THE WAR OF THE WORLDS

สงครามล้างโลก

H.G. WELLS

"ฉบับสมบูรณ์พร้อมภาพประกอบต้นฉบับ 133 ภาพ"

สงครามล้างโลก

เอช. จี. เวลส์

เขียน

จิงโจ้

แปล

คำนำสำนักพิมพ์

เอช. จี. เวลส์ เป็นนักเขียนที่นักอ่านชาวไทยรู้จักเป็นอย่างดี เพราะมีผลงานได้รับการแปลเป็นภาษาไทยมาแล้วหลายเรื่อง ทั้ง The Island of Doctor Moreau, The Invisible Man, The First Men in the Moon, The Food of the Gods, The Country of the Blind และโดยเฉพาะ The War of the Worlds ซึ่งเคยได้รับการแปลเป็นภาษาไทยทั้งในฉบับย่อความและฉบับที่มีเนื้อหาครบถ้วน แต่สำหรับฉบับที่ผู้อ่านถืออยู่ในมือขณะนี้ ถือว่าเป็นฉบับที่สมบูรณ์ครบถ้วนมากที่สุด เพราะเป็นฉบับที่มีภาพประกอบถึง 133 ภาพจาก ฝีมือของเอนริเก้ อัลวิม คอร์เรีย (Henrique Alvim Corrêa) ศิลปินชาวบราซิลเลียน ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในฉบับภาษาฝรั่งเศสที่ออกจำหน่ายในประเทศเบลเยียมในปี 1906 และเป็นภาพประกอบที่ เอช. จี. เวลส์ ชื่นชอบและให้การยอมรับ พร้อมทั้งเคยกล่าวไว้ว่า เอนริเก้ อัลวิม คอร์เรีย “สร้างสรรค์ผลงานของผมได้ดีกว่าที่ผมใช้ปากกาของตัวเอง”

สงครามล้างโลก (The War of the Worlds) ฉบับนี้จึงถือเป็นหนังสือฉบับพิเศษที่ผสมผสานความสามารถของสองยอดศิลปินในสองสาขาเอาไว้ด้วยกัน ซึ่งนักอ่าน โดยเฉพาะผู้ที่ชื่นชอบนิยายวิทยาศาสตร์ ไม่ควรพลาดด้วยประการทั้งปวง

สารบัญ

ภาคหนึ่ง การมาถึงของชาวดาวอังคาร

บทที่	หน้า
1 ก่อนสงคราม	9
2 ดาวตก	21
3 ที่ทุ่งสาธารณะฮอร์เซลล์	29
4 วัตถุทรงกระบอกเปิด	36
5 ลำแสงความร้อน	43
6 ลำแสงความร้อนที่ถนนซ็อบแฮม	52
7 ผมกลับถึงบ้านได้อย่างไร	57
8 คืนวันศุกร์	65
9 เริ่มต่อสู้	72
10 ท่ามกลางพายุ	84
11 ที่หน้าต่าง	95
12 สิ่งที่ผมเห็นจากการทำลายล้างเวย์บริดจ์และเซฟเพอร์ตัน	105
13 ผมเข้าไปพัวพันกับพระได้อย่างไร	126
14 ที่ลอนดอน	136
15 เกิดอะไรขึ้นที่เซอร์เรย์	157
16 การอพยพหนีภัยจากลอนดอน	172
17 เรือรบทันเดอร์โฮลด์	195

ภาคสอง โลกภายใต้อำนาจของชาวดาวอังคาร

1	ใต้เท้า	215
2	สิ่งที่เราเห็นจากซากบ้าน	228
3	วันคืนที่ถูกจองจำ	247
4	ความตายของพระ	258
5	ความเจ็บสงบ	267
6	สิ่งที่ทำในสิบห้าวัน	273
7	ชายบนพัตนีย์ฮิลล์	281
8	ลอนดอนนครแห่งความตาย	313
9	ซากปรักหักพัง	331
10	บทส่งท้าย	343

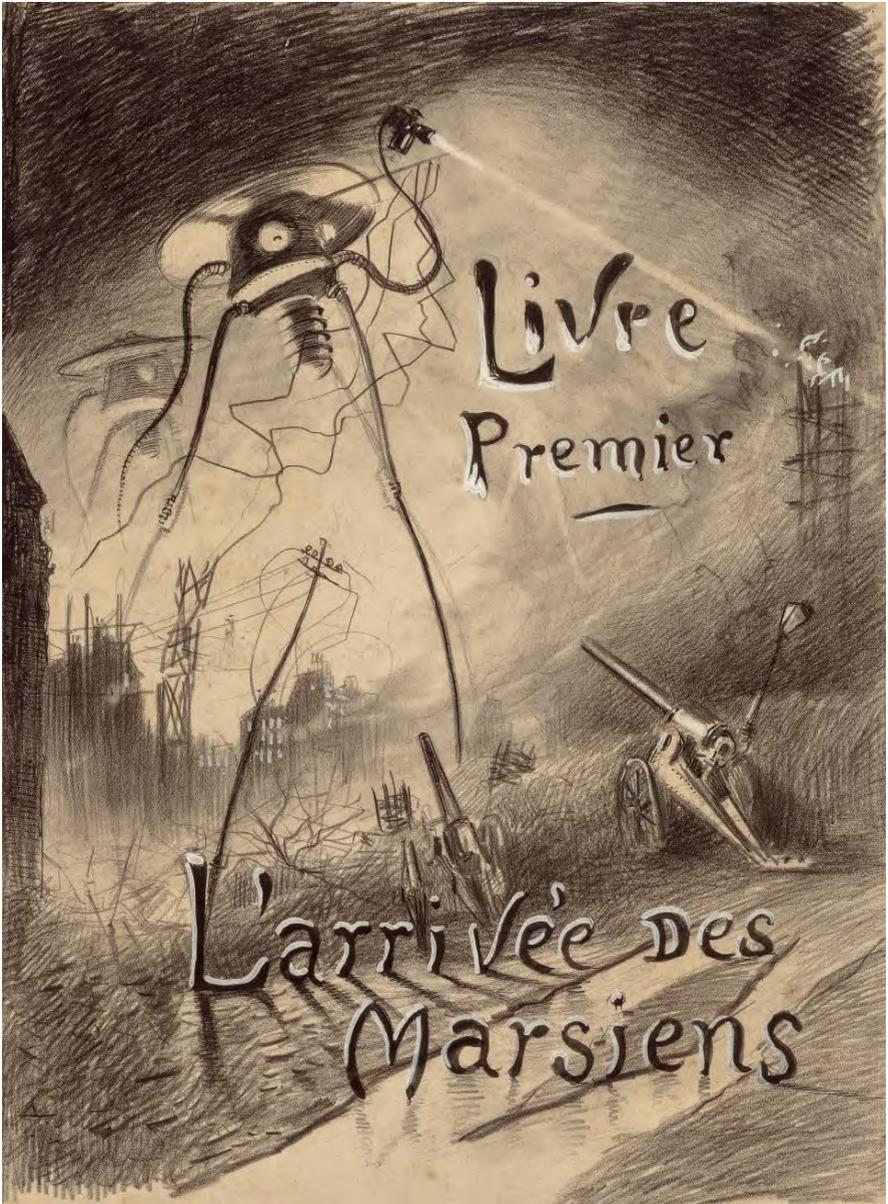
H.-G. Wells.

La Guerre
des Mondes

TRADUIT DE L'ANGLAIS
PAR HENRY-D. DAURAY
ÉDITION ILLUSTRÉE PAR
ALVIM-CORRÊA

ÉDITÉ PAR L. VANDAMME & Co, JETTE-BRUXELLES
M C M V I

Livre
Premier

L'arrivée des
Marsiens

ภาคหนึ่ง

การมาถึงของชาวดาวอังคาร

บทที่ 1

ก่อนสงคราม

คงไม่มีใครเชื่อว่าในปีสุดท้ายของศตวรรษที่สิบเก้า โลกของเราถูกแผ้วถางอย่างจดจ่อและใกล้ชิด โดยสิ่งทรงภูมิปัญญามากยิ่งกว่ามนุษย์เรา ทว่าก็ยังมีความเป็นมนุษย์เหมือนเรา ...ขณะที่มนุษย์ยุ่งวุ่นวายกับเรื่องต่าง ๆ พวกเขาถูกพินิจพิเคราะห์และศึกษาอย่างละเอียดเหมือนที่มนุษย์ใช้กล้องจุลทรรศน์ตรวจสอบบรรดาจุลชีพจำนวนมากมายที่ขยายพันธุ์ในหยดน้ำ มนุษย์เดินทางไปทั่วโลกใบนี้เพื่อทำธุระเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพวกเขาด้วย

ความพึงพอใจไม่สิ้นสุด มีความสุขกับความเชื่อมั่นในอาณาจักรของพวกเขา มากกว่าสิ่งที่ยังพิสูจน์ไม่ได้ว่าเป็นความจริง เป็นไปได้ว่าจุลชีวะเซลล์เดียวที่อยู่ภายใต้กล้องจุลทรรศน์ก็คงรู้สึกแบบเดียวกันกับโลกของมัน ไม่มีใครนึกถึงพิภพที่เก่าแก่กว่าในอวกาศเลย ว่าจะเป็นที่มาของมหันตภัยร้ายต่อมนุษย์ หรือหากนึกถึงก็ปฏิเสธแนวคิดสิ่งมีชีวิตนอกโลกว่าเป็นไปไม่ได้ หรืออยากจะเป็นจริง น่าสนใจที่จะหวนรำลึกถึงอุปนิสัยของมนุษย์ในอดีตอย่างดีที่สุด มนุษย์โลกก็จะจินตนาการว่าอาจจะมีมนุษย์พันธุ์อื่นบนดาวอังคาร อาจจะด้อยกว่ามนุษย์โลกและพร้อมต้อนรับคณะเผยแผ่ศาสนา แต่กระนั้น อีกฟากของห้วงอวกาศ จิตใจที่เป็นดังจิตใจของเรา ซึ่งเป็นจิตใจดั่งสัตว์ที่สาบสูญ สิ่งมีชีวิตทรงภูมิปัญญาอันยิ่งใหญ่ เยือกเย็น และไร้ความปรานี ฝ้ามองโลกของเราด้วยสายตาริชยา และได้วางแผนอย่างช้า ๆ และแน่วแน่ที่จะทำหั้นกับเรา และในช่วงเริ่มต้นศตวรรษที่ยี่สิบ ความ สิ้นหวังครั้งใหญ่ก็บังเกิดขึ้น

ดาวอังคาร—ซึ่งผมแทบจะไม่จำเป็นต้องย้ำเตือนกับผู้อ่านเลย—โคจรรอบดวงอาทิตย์ด้วยระยะห่างเฉลี่ย 140,000,000 ไมล์ แสงและความร้อนที่ดาวอังคารได้รับจากดวงอาทิตย์น้อยกว่าเกือบครึ่งหนึ่งที่โลกได้รับ หากสมมติฐานเนบิวลาเป็นความจริง ดาวอังคารต้องเก่าแก่กว่าโลกของเราอย่างแน่นอน และนานก่อนที่โลกจะหยุดหลอมละลาย—สิ่งมีชีวิตบนพื้นผิวดาวอังคารก็ต้องเริ่มถือกำเนิดขึ้น ความจริงที่ว่าดาวอังคารมีปริมาตรเพียงหนึ่งในเจ็ดของโลก จะต้องเร่งให้อุณหภูมิเย็นลงจนถึงระดับที่สิ่งมีชีวิต

สามารถเริ่มต้นขึ้นได้ ดาวอังคารมีน้ำและอากาศ และทุกสิ่งที่เป็น
สำหรับการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิต

กระนั้น มนุษย์ก็ช่างทะนงตน—มีดบอดด้วยความทะนงตนของ
ตัวเอง—โดยไม่มีนักเขียนคนใดเลยจนกระทั่งถึงปลายศตวรรษที่สิบเก้าที่
เคยแสดงความคิดเห็นว่าอาจมีสิ่งมีชีวิตทรงภูมิปัญญาที่พัฒนาไปไกล—
หรือโดยแท้จริงแล้ว—เหนือกว่าระดับของมนุษย์โลก นอกจากนี้คนส่วนใหญ่
ยังไม่เข้าใจว่า เนื่องจากดาวอังคารเก่าแก่กว่าโลก—โดยมีพื้นที่พื้นผิว
ราวหนึ่งในสี่ และอยู่ห่างจากดวงอาทิตย์มากกว่า จึงสรุปได้ว่า ดาวอังคาร
ไม่เพียงพัฒนาไปห่างไกลจากจุดกำเนิดของชีวิตเท่านั้น แต่ยังใกล้จะถึงกาล
แตกดับอีกด้วย

ภาวะการเย็นตัวลง ซึ่งวันหนึ่งจะต้องเกิดขึ้นกับโลกของเรา ได้
เกิดขึ้นเนิ่นนานมาแล้วกับดาวเพื่อนบ้านของเรา สภาพทางกายภาพของ
ดาวอังคารส่วนใหญ่ยังคงเป็นปริศนาลึกลับ แต่ตอนนี้เรารู้แล้วว่าในบริเวณ
เส้นศูนย์สูตร อุณหภูมิในตอนเที่ยงวันของดาวอังคารก็ยิ่งแทบจะไม่เข้าใกล้
ความหนาวที่สุดในฤดูหนาวของโลกเรา อากาศบนดาวอังคารเบาบางกว่า
โลกของเรามาก มหาสมุทรหดตัวลงจนเหลือพื้นที่เพียงหนึ่งในสาม และ
เมื่อฤดูกาลที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างเชื่องช้า หิมะมหาศาลจะรวมตัวเข้า
ด้วยกันและละลายยบริเวณขั้วโลกทั้งสอง จนท่วมเขตอบอุ่นเป็นประจำ
สภาพพระยะสุดท้ายของกาลอวสาน—ซึ่งสำหรับเรายังคงห่างไกลอย่างไม่น่า
เชื่อ—กลายเป็นปัญหาสำหรับผู้อาศัยอยู่บนดาวอังคาร แแรงกดดันจาก

ความจำเป็นที่เกิดขึ้นทันทีได้จุดประกายสติปัญญา ขยายพลังอำนาจ และทำให้จิตใจของพวกมันโหดเหี้ยมอำมหิตขึ้น เมื่อมองผ่านเครื่องมือและปัญญาประดิษฐ์ที่เราแทบไม่เคยนึกฝันถึง พวกมันพบ—ระยะห่างที่ใกล้ที่สุดเพียง 35,000,000 ไมล์ไปทางดวงอาทิตย์—ดวงดาวที่เป็นรุ่งอรุณแห่งความหวัง ดาวเคราะห์ของเราที่อบอุ่นกว่า เยียวชุ่มด้วยพืชพรรณ และผืนน้ำที่เป็นสีเทา มีบรรยากาศที่มีเมฆปกคลุมซึ่งแสดงให้เห็นถึงความอุดมสมบูรณ์ และเมื่อเหลือบมองผ่านเมฆที่ล่องลอยบนผืนฟ้าอันกว้างใหญ่ก็จะพบกับพื้นที่ที่มีประชากรหนาแน่น และทะเลที่คลาคล่ำไปด้วยพาณิชยนาวิ

และมนุษย์เรา—ซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่บนโลกใบนี้—ก็ยอมเป็นตัวประหลาดและด้อยต่ำกว่าพวกมัน อย่างน้อยก็เท่ากับที่เราคิดกับลิงหรือลีเมอร์ สติปัญญาของมนุษย์ยอมรับว่า ชีวิตคือการต่อสู้ดิ้นรนอย่างต่อเนื่องเพื่อการดำรงอยู่ และดูเหมือนว่านี่ก็เป็นความเชื่อในจิตใจของชาวดาวอังคารเช่นกัน โลกของพวกมันห่างไกลมานานแล้วจากความหนาวเย็นและโลกใบนี้ยังคงเต็มไปด้วยชีวิต แต่เต็มไปด้วยชีวิตที่พวกมันมองเพียงแค่ว่าเป็นสัตว์ที่ด้อยกว่า การเดินทางทำสงครามเข้าสู่พื้นที่ทางดวงอาทิตย์แท้จริงแล้วเป็นเพียงหนทางเดียวที่จะหลีกเลี่ยงจากความล่มสลายที่คืบคลานมาสู่พวกมันจากรุ่นสู่รุ่น

และก่อนที่พวกเราจะตัดสินใจตัดสินพวกมันอย่างรุนแรงจนเกินไป เราต้องจำเอาไว้ว่าเผ่าพันธุ์ของเราได้ทำลายล้างอย่างโหดร้ายและเด็ดขาดเพียงใดไม่เพียงแค่ว่ากับสัตว์ เช่น ไบซัน หรือนกโดโด ที่สูญพันธุ์ไปเท่านั้น แต่ยังมี

รวมถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ด้อยกว่าด้วย ชาวแทสเมเนียน¹—แม้จะมีรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์—กลับถูกกวาดล้างจนสูญสิ้นอย่างสิ้นเชิงภายในระยะเวลาเพียงห้าสิบปีในสงครามฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่ก่อขึ้นโดยผู้อพยพชาวยุโรป เราเป็นอัครทูตแห่งความเมตตาเช่นนั้นหรือ ถึงจะต่อว่าพวกมันได้หากชาวดาวอังคารทำสงครามด้วยจิตเจตนาเดียวกัน

ชาวดาวอังคารดูเหมือนจะคำนวณการลงจอดได้ละเอียดถี่ถ้วนอย่างน่าทึ่ง—เห็นได้ชัดว่าความรู้ทางคณิตศาสตร์ของพวกมันล้ำหน้าไปไกลกว่าพวกเรามาก—และได้เตรียมการอย่างพร้อมเพรียงจนเกือบจะสมบูรณ์แบบหาก่อนหน้านี้เครื่องมือของเราแสดงให้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ เราอาจมองเห็นปัญหาที่ก่อตัวขึ้นย้อนไปไกลตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 แล้ว คนอย่างเชียวาเรลลี² ฝ้ามองดาวเคราะห์สีแดง—ซึ่งก็แปลก—ที่ไม่รู้ผ่านมาแล้วก็ศตวรรษ ดาวอังคารถือเป็นดาวแห่งสงคราม แต่กลับไม่มีใครที่สามารถตีความลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปของเครื่องหมายที่กำหนดเอาไว้บนแผนที่ไว้เป็นอย่างดีได้เลย โดยตลอดเวลาที่ผ่านไป ชาวดาวอังคารต้องมีการเตรียมการณ์เอาไว้แล้ว

ในช่วงที่ดาวอังคารโคจรมาอยู่ในระนาบเดียวกับโลกและดวงอาทิตย์ในปี ค.ศ. 1894 มีการพบเห็นแสงสว่างเจิดจ้าบนด้านสว่างของดาว

¹ ชนเผ่าเก่าแก่ มีต้นกำเนิดเมื่อ 40,000 ปีที่แล้ว อาศัยอยู่บนเกาะแทสเมเนีย ทางตอนใต้ของประเทศออสเตรเลียในปัจจุบัน

² จีอวานนี เชียวาเรลลี (ค.ศ. 1835-1910) นักดาราศาสตร์ชาวอิตาลี

อังคาร ครั้งแรกที่หอดูดาวลิก ต่อมาเป็นแปรอแต็ง³ จากนั้น และจากนั้นก็
มีผู้สังเกตการณ์คนอื่น ๆ เห็น ผู้อ่านชาวอังกฤษทราบเรื่องนี้เป็นครั้งแรก
จากนิตยสารเนเจอร์ ฉบับวันที่ 2 สิงหาคม ผมคิดว่าแสงสว่างเจิดจ้าที่น่าจะ
เกิดขึ้นจากการยิงปืนขนาดใหญ่—ที่ฝังอยู่ในหลุมขนาดมโหฬารบนดาว
เคราะห์ของพวกมัน—ซึ่งการยิงของพวกมันเล็งมาที่โลกของเรา ร่องรอย
ประหลาดซึ่งยังหาคำอธิบายไม่ได้ ถูกพบเห็นใกล้กับจุดที่เกิดแสงสว่างเจิด
จ้าในช่วงที่ดาวอังคารโคจรมาอยู่ในแนวเดียวกับโลกและดวงอาทิตย์ในอีก
สองครั้งต่อมา

ผ่านมาแล้วหกปีจากปรากฏการณ์แสงเจิดจ้าที่เล็งใส่โลกของเรา
ในขณะที่ดาวอังคารเข้าใกล้การโคจรมาอยู่ในระนาบเดียวกับโลกและดวง
อาทิตย์อีกครั้ง ลาเวลล์แห่งชาว⁴ ตัดตั้งตัวจับสัญญาณการโต้ตอบทางดาราศาสตร์
ซึ่งข้อมูลอันน่าทึ่งที่ได้รับสร้างความตื่นเต้นจนใจเต้นระรัว เมื่อพบ
การระเบิดครั้งใหญ่ของก๊าซเรืองแสงบนดาวเคราะห์นี้ มันเกิดขึ้นตอนใกล้
เที่ยงคืนของวันที่สิบสอง โดยกล้องสเปกโตรสโคป—ที่เขาใช้ทันที—แสดงให้เห็น
มวลของก๊าซที่ลุกเป็นไฟ—โดยส่วนใหญ่เป็นไฮโดรเจน—เคลื่อนที่
ด้วยความเร็วสูงมายังโลก ลูกไฟความเร็วสูงนี้หายไปในเวลาประมาณเที่ยง
คืนสิบห้านาที เขาเปรียบเทียบมันว่าเหมือนกับเปลวไฟขนาดมหึมาที่พุ่ง
ออกมาจากดาวเคราะห์อย่างกะทันหัน “เหมือนกับก๊าซที่ลุกเป็นไฟพุ่งออก
จากปืน”

³ อองรี โจเซฟ อนาคตาเซ แปรอแต็ง (ค.ศ. 1845-1904) นักดาราศาสตร์ชาวฝรั่งเศส

⁴ ตัวละครสมมติ ไม่มีตัวตนอยู่จริง

ช่างเป็นวลีที่เหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง ถึงกระนั้น ในวันรุ่งขึ้นก็ไม่มี การรายงานเหตุการณ์นี้ในหนังสือพิมพ์ เว้นแต่ข้อความสั้น ๆ ใน หนังสือพิมพ์*เดลีเทเลกราฟ* และโลกก็ไม่รู้ถึงมหันตภัยร้ายแรงที่สุดที่ คุณคามสวัสดิภาพของมนุษยชาติ ตัวผมเองก็อาจจะไม่ได้ทราบข่าวการ ระเบิดครั้งนี้เลย หากผมไม่ได้พบกับโอกิวิ⁵ นักดาราศาสตร์ชื่อดังที่ออก- เตอร์ซอร์⁶ เขาตื่นเต้นเป็นอย่างมากกับข่าวนี้ และด้วยความรู้สึกที่ท่วมท้น เขาเชิญผมไปเฝ้าสังเกตดาวเคราะห์สีแดงในคืนนั้นด้วย

แม้จะเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นมากมาย ผมก็ยังจำการเฝ้า สังเกตการณ์ในครั้งนั้นได้อย่างชัดเจน หอดูดาวที่มีดมิดและเงียบสงบ โคม ไฟที่ฉายเงาสลัวรางไปยังพื้นมุมห้อง เสียงนาฬิกาของกล้องโทรทรรศน์ที่ เดินอย่างสม่ำเสมอ ช่องเล็ก ๆ บนหลังคา—ช่องลึกรูปร่างที่มองเห็นรู ปลายของละอองดาวที่ทอดยาวข้ามผ่านมันไป โอกิวิเคลื่อนไหวไปมา มอง ไม่เห็น แต่ได้ยินเสียง เมื่อมองผ่านกล้องโทรทรรศน์จะเห็นวงกลมสีน้ำเงิน เข้ม และดาวเคราะห์ทรงกลมดวงน้อยที่ลอยล่องอยู่บนอวกาศ มันดู เหมือนสิ่งเล็ก ๆ ที่สุกสกาว เล็กและอยู่นิ่ง มีรอยจาง ๆ เป็นแถบขวาง และออกแบนเล็กน้อยจากทรงกลมสมบูรณ์ มันช่างเล็กจ้อย สีเงินยวงดู อบอุ่น เป็นแสงเล็กจิ๋วเท่าหัวเข็มหมุด! มันดูราวกับสั้นไหว แต่จริง ๆ แล้ว

⁵ ตัวละครสมมติ

⁶ หมู่บ้านออกเตอร์ซอร์วีนในเมืองเซอร์เรย์ ประเทศอังกฤษ ห่างจากกรุงลอนดอนไปทางตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ 32 กิโลเมตร

เป็นกล้องโทรทรรศน์ที่สั้นหวัดตามกลไกของนาฬิกาที่คอยควบคุมให้ดาวเคราะห์อยู่ในสายตา

ขณะที่ผมเฝ้ามอง ดาวเคราะห์ดูเหมือนเดี่ยวใหญ่ขึ้นเดี่ยวเล็กลง และเคลื่อนตัวไปข้างหน้าบ้างและถอยหลังบ้าง แต่นั่นเกิดขึ้นเพียงเพราะว่าดวงตาอันเหนื่อยล้าของผม มันอยู่ห่างจากเราไปสี่สิบล้านไมล์—ความเว้งว่างเปล่ามากกว่าสี่สิบล้านไมล์ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ตระหนักรู้ถึงความเว้งว่างเปล่าอันมหัศจรรย์ที่ซึ่งรูสีฝุ่นแห่งเทหวัตถุอวกาศล่องลอยอยู่

ผมจำได้ว่า กล้องดาวดวงนั้นเมื่อดูผ่านกล้องโทรทรรศน์ มีจุดแสงริบหรี่สามจุด ดาวสามดวงที่ห่างไกลสุดสายตา และรอบ ๆ นั้นเป็นความเว้งว่างเปล่าที่มีมิติจนเกินจะหยั่งถึง คุณรู้ไหมว่าความมีมิตินั้นดูเป็นอย่างไรในคำคืนหนาวเย็นที่แจ่มจรัสด้วยแสงดาว เมื่อดูจากกล้องโทรทรรศน์ จะเห็นว่าสิ่งที่เห็นนั้นมีมิติยิ่งกว่าเดิม ผมมองไม่เห็นเพราะมันอยู่ไกลและเล็กเหลือเกิน มันกำลังพุ่งทะยานอย่างรวดเร็วและแน่วหนึ่งข้ามผ่านระยะทางอันน่าเหลือเชื่อมาทางผม ทุก ๆ นาฬิกาที่ผ่านไป มันเข้าใกล้เราขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยความเร็วหลายพันไมล์ **เจ้าสิ่งนั้น**ที่พวกมันกำลังส่งมาให้เรา **เจ้าสิ่งนั้น**จะนำมาซึ่งการคืนบรรทัดฐาน ความหายนะ และความตายอันมากมายมาสู่โลก ผมไม่เคยนึกฝันเลยว่ามันจะเกิดขึ้นในขณะที่ผมเฝ้ามองมันในตอนนั้น ไม่มีใครบนโลกนึกถึงชิปนาซูลูกนั้นเลย

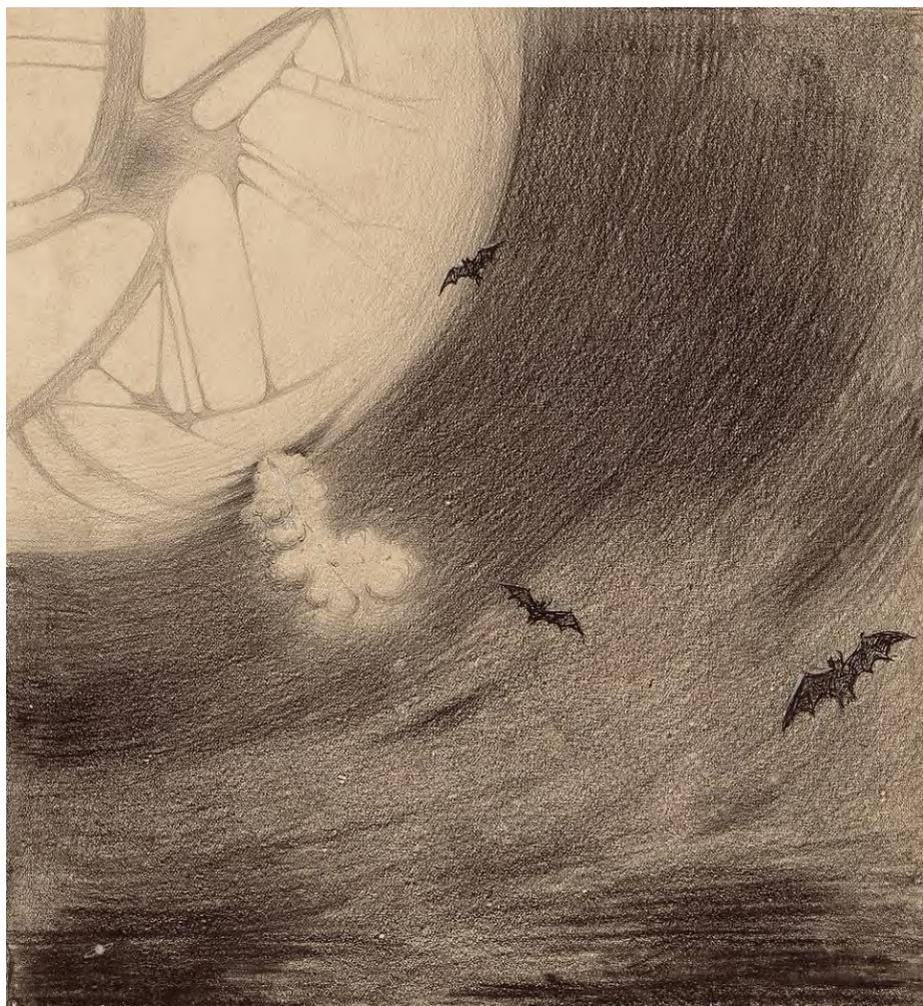
คืนนั้นมีชิปนาซูลูกอีกลูกที่มองไม่เห็นเริ่มมุ่งหน้าจากดาวอังคารมายังโลก มันเกิดขึ้นไม่กี่วินาทีหรือราว ๆ นั้น ในเวลาไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจาก

ลูกแรก ผมจำได้ว่าผมนั่งอยู่บนโต๊ะท่ามกลางความมืดมิด โดยมีปั้นสีเซียว และสีแดงเข้มส่องลอยอยู่ตรงหน้า ผมหวังว่าจะมีไฟไว้จุดบุหรี โดยสงสัยเล็กน้อยถึงความหมายของแสงวูบวาบที่ผมเห็น และมันจะนำพาอะไรมาสู่ตัวผม โอกลีวีเฝ้ามองจนถึงตีหนึ่งจึงเลิก จากนั้นเราจุดคอมพิวเตอร์ไฟแล้วเดินไปที่บ้านของเขา ด้านล่างในความมืดมิดคือหมู่บ้านออตเตอร์ฮอว์และเชิร์ตซีย์ ซึ่งชาวบ้านหลายร้อยคนกำลังนอนหลับอย่างสงบ

คืนนั้น โอกลีวีมีเรื่องคาดเดามากมายเกี่ยวกับสภาพของดาวอังคาร และเยาะเย้ยความคิดอันหยาบคายที่ว่า ดาวอังคารมีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่และกำลังส่งสัญญาณให้กับเรา ส่วนความคิดของเขาคือ อุกกาบาตอาจจะตกจนทำให้เกิดฝนดาวตกสาดกระหน่ำเข้าไปดาวเคราะห์ดวงนี้ หรืออาจจะกำลังมีการระเบิดของภูเขาไฟครั้งใหญ่ เขาชี้ให้ผมเห็นว่า ไม่น่าจะเป็นไปได้ที่การวิวัฒนาการทางชีววิทยาจะเกิดขึ้นในทิศทางเดียวกันบนดาวเคราะห์สองดวงที่อยู่เคียงข้างกัน

“โอกาสที่จะเกิดสิ่งมีชีวิตคล้ายมนุษย์บนดาวอังคารมีแค่หนึ่งในล้าน” เขากล่าว

ผู้สังเกตการณ์หลายร้อยคนเห็นเปลวไฟในคืนนั้น และราวเที่ยงคืนอีกคืน และอีกครั้งในเที่ยงคืนวันถัดไป และต่อไปจนถึงคืนที่สิบ แต่ละคืนเกิดเปลวไฟขึ้นคืนละครั้ง เหตุใดการยิงจึงหยุดลงหลังผ่านไปสิบคืน ไม่มีใครบนโลกพยายามหาคำอธิบายต่อปรากฏการณ์นี้ อาจเป็นเพราะก๊าซที่เกิดจากการจุดระเบิดทำให้ชาวดาวอังคารได้รับความเดือดร้อน กลุ่มควัน

หรือฝุ่นหนาซึ่งเมื่อมองผ่านกล้องโทรทรรศน์บนโลก จะเห็นเป็นหย่อมสีเทา
ไม่คงที่ แผ่ขยายเข้าไปยังชั้นบรรยากาศที่สดใสของดาวอังคาร จนบดบัง
ลักษณะที่คั่นตาลง

ในที่สุด แม้แต่หนังสือพิมพ์รายวันก็ตื่นตัวกับปรากฏการณ์นี้ สื่อ
ยอดนิยมทุกหนทุกแห่งต่างรายงานเกี่ยวกับภูเขาไฟบนดาวอังคาร ผมจำได้
ว่า นิตยสารตลกขบขันอย่าง “พังก์” ยังเอาไปใช้อย่างสนุกสนานในการ
เขียนการ์ตูนล้อการเมือง ส่วนซีปนาวุธหลายลูกที่ชาวดาวอังคารยิงใส่เราก็
ยังคงพุ่งมายังโลกอย่างรวดเร็วผ่านความเว้งว่างของอวกาศด้วยความเร็ว
หลายไมล์ต่อวินาที ชั่วโมงต่อชั่วโมง วันต่อวัน ไกลเข้ามาเรื่อย ๆ สำหรับ
ผมในตอนนั้น มันดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกประหลาดอย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อ
ชะตากรรมที่เกิดขึ้นฉับพลันของพวกเราต่างแขวนอยู่บนเส้นด้าย แต่ผู้คนที่
ยังคงสนใจกับเรื่องราวสัพเพเหระไร้แก่นสารเหมือนที่เคยเป็น ผมยังจำได้
ว่า ในตอนนั้นมาร์คัมดีอกดีใจแค่ไหนที่หาภาพของดาวอังคารมาตีพิมพ์ใน
หนังสือพิมพ์ภาพข่าวที่เขาเป็นบรรณาธิการได้ ผู้คนในยุคหลังไม่เคยรู้เลย
ถึงความรุ่งเรืองและกิจการของหนังสือพิมพ์ในศตวรรษที่สิบเก้า สำหรับตัว
ผมเอง ในเวลานั้นกำลังวุ่นกับการเรียนรู้การขี่จักรยานและยุ่งอยู่กับ
เอกสารชุดหนึ่งที่อภิปรายเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการพัฒนาความคิดทาง
ศีลธรรมเมื่ออารยธรรมเจริญรุดหน้าขึ้น

คืนหนึ่ง (ซีปนาวุธลูกแรกห่างออกไปไม่ถึง 10,000,000 ไมล์) ผม
กับภรรยาออกไปเดินเล่น เป็นคืนที่แสงดาวกระจ่างใส และผมอธิบายดาว

สัญลักษณ์ประจำจักรราศีให้เธอฟัง ผมขึ้นไปดาวอังคาร ซึ่งเป็นจุดแสงสว่างที่ค่อย ๆ เคลื่อนไปยังจุดกลางท้องฟ้า และเป็นที่ที่กล้องโทรทรรศน์จำนวนมากจับจ้องอยู่ มันเป็นคืนที่อบอุ่น ผู้คนกำลังกลับบ้าน นักท่องเที่ยวจากเชิร์ตสีย์หรือไอเซลเวิร์ธเดินผ่านเราโดยร้องเพลงและเล่นดนตรีไปด้วย มีแสงไฟที่หน้าต่างชั้นบนของบ้านซึ่งผู้คนกำลังเข้าอนสถานีรถไฟที่อยู่ไกลออกไปมีเสียงสับรางรถไฟ เสียงระฆัง เสียงครืนครันที่ดังมาไกล ๆ แผ่วนุ่มราวกับท่วงทำนองดนตรี ภรรยาของผมชี้ให้ดูแสงสว่างจ้าสีแดง เขียว และเหลืองของไฟสัญญาณจราจรที่แขวนอยู่ในตำแหน่งที่ตัดกับท้องฟ้า ดูเหมือนปลอดภัยและสงบสุข

บทที่ 2 ดาวตก

และแล้วก็มาถึงคืนที่ดาวตกดวงแรกมาถึง มันถูกพบเห็นในช่วงเช้าตรู่ ฟุ้งเหนือวินเชสเตอร์ไปทางตะวันออก เปลวไฟฟุ้งเป็นแนวยาวสูงอยู่บนชั้นบรรยากาศ ต้องมีผู้คนหลายร้อยคนได้เห็น แล้วคิดว่าคงเป็นแค่ดาวตกธรรมดา อัลบินบรรยายว่ามันทิ้งรอยสีเขียวเรืองแสงเป็นทางยาวนานหลายวินาที เดนนิ่งซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านดาวตกมากที่สุดในหมู่พวกเราระบุว่า การปรากฏตัวของดาวตกครั้งแรกเกิดขึ้นที่ระดับความสูงประมาณเก้าสิบล้านหนึ่งร้อยไมล์ สำหรับเขา มันตกมายังโลกห่างจากจุดที่เขาอยู่ไปทางตะวันออกประมาณหนึ่งร้อยไมล์

ช่วงเวลานั้นผมอยู่ที่บ้าน กำลังเขียนหนังสืออยู่ในห้องทำงาน และถึงแม้หน้าต่างฝรั่งเศส⁷ ของผมจะหันไปทางออตเตอร์ชอว์ และม่านเปิดอยู่ (เพราะในตอนนั้น ผมชอบแหงนหน้าขึ้นไปมองท้องฟ้ายามค่ำคืน) ผมก็ไม่เห็นอะไรเลย แต่สิ่งที่แปลกประหลาดที่สุดในบรรดาสิ่งแปลกประหลาดทั้งหลายจากอวกาศที่ตกมายังโลก ก็บังเอิญต้องมาตกตอนที่ผมนั่งอยู่ในห้องนั้น และผมคงมองเห็นมัน หากเพียงแค่ว่าผมแหงนหน้าขึ้นไปดูตอนที่มันพุ่งผ่านไป บางคนก็เห็นบอกว่า ตอนที่มันพุ่งผ่านไปมีเสียงฟู่ ๆ ด้วยตัวเองไม่ได้ยินเสียงนั้นเลย หลายคนในเบิร์กเชียร์, เซอร์เรย์ และมิดเดิลเซกส์ คงต้องได้เห็นการตกลงมาของมัน และอย่างมากที่สุดก็คงคิดว่าเป็นแค่อุกกาบาตอีกลูกหนึ่งที่ตกลงมา ดูเหมือนไม่มีใครสนใจที่จะค้นหาวัตถุที่ตกลงมาในคืนนั้นเลย

แต่ในตอนเช้าตรู่ โอซิลวี ผู้นำสงสาร ซึ่งได้เห็นดาวตกด้วย โนม์ น้าวว่าอุกกาบาตน่าจะตกลงที่ไหนสักแห่งบนทุ่งสาธารณะระหว่างฮอร์เซลล์, ออตเตอร์ชอว์ และโวกกิง จึงตื่นแต่เช้าด้วยความคิดที่จะออกตามหามัน และเขาก็พบมันอยู่ไม่ไกลจากแอ่งทรายหลังพระอาทิตย์ขึ้นไม่นาน หลุมขนาดมหึมาเกิดขึ้นจากการกระแทกของสิ่งที่ยิงออกมาจากดาวอังคาร จนกวาดทรายฟุ้งกระจายอย่างรุนแรงไปทุกทิศทางทั่วท้องทุ่งต้นเฮทเธอร์ ก่อตัวเป็นเนินกองสูง ซึ่งมองเห็นได้ในระยะทางหนึ่งไมล์ครึ่ง ทุ่งต้นดอกเฮทเธอร์ไฟลุกท่วม และมีควันสีน้ำเงินจางลอยขึ้นตัดกับท้องฟ้ายามรุ่งอรุณ

⁷ French window ประตูบานกระจกที่ยาวถึงพื้น ใช้เดินเข้าออกได้

เจ้าสิ่งนั้นจมอยู่ในทรายเกือบมิด ท่ามกลางเศษซากชิ้นเล็กชิ้นน้อย ที่กระจัดกระจายไปทั่วของต้นสนต้นหนึ่งที่มันฉีกออกเป็นชิ้น ๆ ตอนที่มันตกลงมา ส่วนที่ไม่ถูกทรายกลบมีลักษณะเป็นทรงกระบอกใหญ่โตมโหฬาร แข็ง โครงร่างของมันดูอ่อนลงด้วยเกล็ดหนาเป็นสะเก็ดสีน้ำตาลแดง มันมีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสามสิบล้า โอกลีวีเดินเข้าไปใกล้วัตถุดังกล่าว ประหลาดใจกับขนาดและประหลาดใจมากยิ่งขึ้นกว่ากับรูปร่าง เนื่องจาก อุกกาบาตส่วนใหญ่ออกจะมีรูปร่างเป็นทรงกลม อย่างไรก็ตาม มันยังคง ร้อนอยู่จากการพุ่งผ่านชั้นบรรยากาศ ซึ่งทำให้ยังเข้าไปใกล้มากไม่ได้ โอกลีวี สันนิษฐานว่า เสียงหึ่ง ๆ ภายในวัตถุทรงกระบอกน่าจะเกิดจากการเย็นตัวของพื้นผิวที่ไม่เท่ากัน เพราะในตอนนั้นนึกไม่ถึงว่ามันอาจจะกลวง

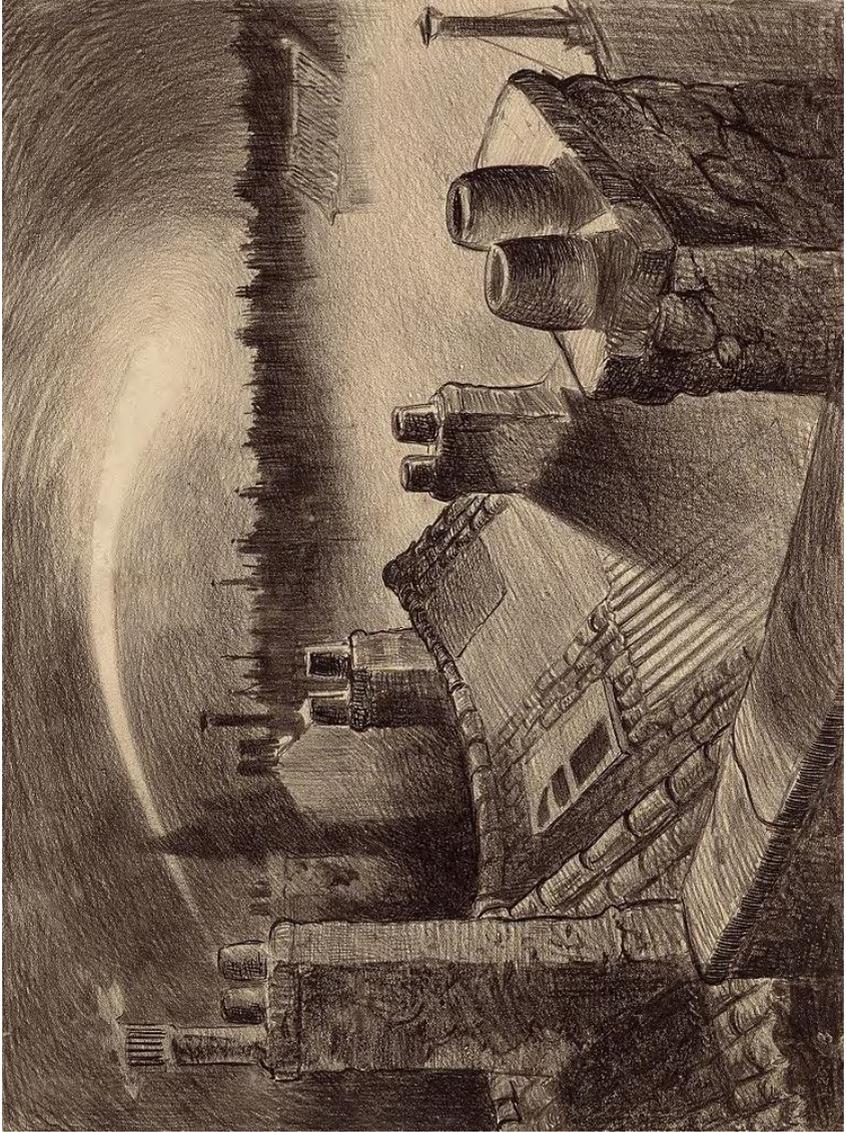
ผมยังยืนอยู่ตรงขอบหลุมที่เกิดจากการกระทำของเจ้าสิ่งนั้น จ้องมองลักษณะอันแปลกประหลาดของมัน ความประหลาดส่วนใหญ่อยู่ที่รูปร่างและสีที่แปลกตา และรับรู้ได้ราง ๆ ถึงหลักฐานบางอย่างที่ชี้ให้เห็นถึงจุดประสงค์การมาของมัน

ยามเช้าตรู่เจียบสงบอย่างน่าประหลาด ดวงอาทิตย์—ที่เพิ่งโผล่พ้นยอดต้นสนทางเวย์บริดจ์—เริ่มส่องแสงให้ความอบอุ่นแล้ว เช้าวันนั้น เขาจำไม่ได้ว่าได้ยินเสียงนกร้อง ไม่ได้ยินแม้เสียงลมพัดแผ่วเบา เสียงเดียวที่ได้ยินคือเสียงเคลื่อนไหวแผ่วเบาภายในวัตถุทรงกระบอกที่ยังคุกรุ่นอยู่ เขาอยู่เพียงลำพังในทุ่งสาธารณะ

ทันใดนั้น เขาก็สังเกตเห็นว่าเก้าอี้เทาซึ่งเป็นชั้นปกคลุมอุกกาบาต เริ่มหลุดออกจากขอบทรงกลมของส่วนท้าย มันหลุดออกเป็นสะเก็ดร่วงพรูลงสู่พื้นทราย จากนั้นชิ้นใหญ่ก็หลุดผัวะออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยจนเกิดเสียงดังสนั่น จนทำให้เขาตกใจจนหัวใจแทบหยุดเต้น

ชั่วขณะหนึ่ง โอกลีวีไม่เข้าใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้น และแม้จะร้อนมากจนเกินจะทนไหว เขาก็ยังปีนลงไปในหลุมเพื่อเข้าไปใกล้และมอง**เจ้าสิ่งนั้น**ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เขาคิดเอาเองว่า การเย็นตัวของวัตถุทรงกระบอกน่าจะเป็นสาเหตุให้เกิดการหลุดลอกออก แต่สิ่งที่רבกวความคิดนั้นก็คือความจริงที่ว่าขี้เถ้าที่หลุดลอกออกนั้นเกิดขึ้นเฉพาะที่ส่วนปลายของวัตถุทรงกระบอกเท่านั้น

แล้วเขาก็สังเกตเห็นว่า ยอดทรงกลมของวัตถุทรงกระบอกกำลังหมุนอย่างช้ามาก ๆ อยู่บนส่วนที่เป็นลำตัวของมัน มันเป็นการเคลื่อนไปที่ละน้อย ๆ ที่เขาได้ค้นพบว่า รอยสีดำที่อยู่ใกล้เขาเมื่อห้านาทีที่แล้ว ขณะนี้ไปอยู่อีกด้านหนึ่งแล้ว ถึงอย่างนั้น เขาก็แทบจะไม่เข้าใจว่าสิ่งนี้บ่งชี้ถึงอะไร จนกระทั่งเขาได้ยินเสียงครูดอู้้อี้ และเห็นรอยดำกระตุกไปข้างหน้าประมาณหนึ่งนิ้ว จากนั้นในช่วงพริบตา**เจ้าสิ่งนั้น**ก็เข้ามาหาเขา วัตถุทรงกระบอกเป็นสิ่งประติเศษฐ์—กลวง—ที่ส่วนปลายหมุนออกได้! อะไรบางอย่างที่อยู่ในวัตถุทรงกระบอกกำลังหมุนส่วนบนออกมา!

“พระเจ้าช่วย!” โอกิถวีอุทาน “มีคนอยู่ข้างใน มีคนอยู่ในนั้น!
กำลังถูกรอกตาย! กำลังจะหาทางหนีออกมา!”

ทันใดนั้น ด้วยความคิดที่เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วน โอกิถวีเชื่อมโยง
เจ้าสิ่งนั้นกับแสงสว่างวบบนดาวอังคาร

ความคิดที่ว่า มีสิ่งมีชีวิตถูกกักขังอยู่ ทำให้เขาตื่นตระหนกมากจน
ลืมความร้อนไปเลย เขาพุ่งตัวไปช่วยหมุนเปิด แต่โชคดีที่รังสีความร้อน
รุนแรงหยุดเขาเอาไว้ได้ก่อนที่มือของเขาจะไหม้จากการจับโลหะที่ยังร้อนฉ่า
ถึงตอนนั้น โอกิถวียืนอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นเขาก็รีบตะเกียกตะกายออก
จากหลุม และวิ่งอย่างไม่คิดชีวิตไปยังโวกกิง เวลาในตอนนั้นคงราว ๆ หก
โมงเย็น เขาเห็นคนซีเกวียนบรรทุกของและพยายามทำให้เขาเข้าใจ แต่
เรื่องราวที่เขาเล่าและสารรูปของเขาก็ดูไม่ได้—หมวกของเขาตกอยู่ใน
หลุม—ทำให้คนซีเกวียนจากไป เขาทำไม่สำเร็จหรือกันกับลูกจ้างร้านขาย
เหล้าข้างสะพานฮอร์เซลล์ที่กำลังจะเปิดร้าน ชายคนนั้นคิดว่าเขาเป็นคนบ้า
ที่หนีออกมา และพยายามจะขังเขาเอาไว้ในห้องเก็บเหล้าแต่ไม่สำเร็จ นั้น
ทำให้เขาเริ่มมีสติขึ้นมา และเมื่อโอกิถวีเห็นเฮนเดอร์สัน นักข่าวจาก
ลอนดอนที่สวน เขาก็ร้องเรียกจากริมรั้วและทำให้เฮนเดอร์สันเข้าใจ
เรื่องราวทั้งหมด

“เฮนเดอร์สัน” เขาเรียก “คุณเห็นดาวตกเมื่อคืนไหม”

“หา” เฮนเดอร์สันถาม

“ตอนนี้อยู่ที่ทุ่งสาธารณะที่ฮอร์เซลล์”

“พระเจ้า” เฮนเดอร์สันกล่าว “อุกกาบาตที่ตกลงมา! ก็ดีนี่”

“แต่มันเป็นมากกว่าแค่อุกกาบาตนะ มันเป็นวัตถุทรงกระบอก วัตถุทรงกระบอกที่ถูกสร้างขึ้น! และมีอะไรบางอย่างอยู่ข้างใน”

เฮนเดอร์สันลุกขึ้นพร้อมกับจอบในมือ

“อะไรนะ” เขาถาม หูข้างหนึ่งของเขาหนวก

โอกิลวีเล่าทุกอย่างที่เขาเห็นให้เฮนเดอร์สันฟัง เฮนเดอร์สันใช้เวลา ราวหนึ่งนาทีกว่าจะเข้าใจ จากนั้นเขาก็ทิ้งจอบ แล้วคว้าแจ็กเก็ตออกไปที่ ถนน ชายทั้งสองรีบกลับไปที่ทุ่งสาธารณะ และพบว่าวัตถุทรงกระบอกยัง นอนนิ่งอยู่ที่เดิม แต่เสียงข้างในหยุดลงแล้ว และระหว่างช่วงบนกับช่วง ลำตัวของวัตถุทรงกระบอกมีวงกลมโลหะบาง ๆ เป็นประกายเงางามอยู่ อากาศทั้งเข้าและออกตรงช่วงขอบ ทำให้เกิดเสียงแผ่วเบาดังซ่า ๆ

พวกเขาเงี่ยหูฟัง ใช้ไม้เคาะถี่ ๆ บนโลหะที่ถูกเผาไหม้เป็นสะเก็ด แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงตอบรับ พวกเขาทั้งสองจึงสรุปว่า คนที่อยู่ข้างในต้อง หมดสติหรือตายไปแล้ว แน่แน่นอนว่าทั้งสองทำอะไรไม่ได้เลย พวกเขา ตะโกนปลอบใจและให้คำสัญญา แล้วเดินกลับเข้าเมืองอีกครั้งเพื่อขอความ ช่วยเหลือ ลองนึกภาพของพวกเขา ทั้งตัวเต็มไปด้วยทราย ทั้งตื่นเต้นและ สับสน วิ่งไปตามถนนสายเล็ก ๆ กลางแดดจ้า ขณะที่ร้านค้ากำลังซุกมูลีบัง แดดลง และผู้คนกำลังเปิดหน้าต่างห้องนอน เฮนเดอร์สันรีบเข้าไปใน สถานีรถไฟทันทีเพื่อส่งโทรเลขข่าวไปยังลอนดอน บทความหนังสือพิมพ์ใน อดีตหลายชิ้นได้เตรียมพร้อมจิตใจของผู้คนให้พร้อมรับความเชื่อนี้

พอถึงเวลาแปดโมงเช้า เด็กชายหลายคนและคนว่างงานจำนวนหนึ่งต่างเริ่มมุ่งไปที่ทุ่งสาธารณะเพื่อดู “ศพจากดาวอังคาร” นั่นคือเรื่องราวที่ดำเนินไป ผมได้ยินเรื่องนี้จากเด็กส่งหนังสือพิมพ์ในเวลาประมาณแปดโมงสี่สิบห้านาที เมื่อตอนที่ผมออกไปรับหนังสือพิมพ์*เดลีครอนิเคิล* ผมตื่นตกใจตามปกติเหมือนที่คนอื่น ๆ เป็น และรีบออกจากบ้าน ข้ามสะพานออกเตอร์ชอว์ไปยังหลุมทรายนั้น

บทที่ 3

ที่ทุ่งสาธารณะฮอร์เชลล์

ผมพบคนกลุ่มเล็ก ๆ ราวยี่สิบคนอยู่รอบ ๆ หลุมขนาดมโหฬาร ซึ่งวัตถุทรงกระบอกนอนนิ่งอยู่ ผมได้บรรยายลักษณะของวัตถุขนาดมหึมาที่ถูกฝังอยู่ในดินไปแล้ว พื้นหญ้าและกรวดทรายโดยรอบไหม้เกรียมราวกับถูกเผาด้วยแรงระเบิดในชั่วพริบตา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการพุ่งชนของมันทำให้เกิดเพลิงลุกไหม้ เฮนเดอร์สันและโอกิลวีไม่อยู่ที่นั่น ผมคิดว่าพวกเขา รู้ว่ายังทำอะไรไม่ได้ในตอนนั้น จึงกลับไปกินข้าวเช้าที่บ้านของเฮนเดอร์สัน

มีเด็กชายสี่ห้าคนนั่งห้อยเท้าอยู่ที่ปากหลุม และเล่นสนุกด้วยการปาก้อนหินใส่วัตถุใหญ่ยักษ์ จนกระทั่งผมบอกให้พวกเขาหยุดทำ หลังจาก

ที่ถูกผมเอ็ด พวกเขาก็ไปวิ่งเล่น “ไล่จับ” เข้า ๆ ออก ๆ ในกลุ่มคนที่ยืนดูอยู่

คนกลุ่มนี้ประกอบไปด้วยคนซึ่งจักรยานสองคน คนรับจ้างทำสวนที่ผมจ้างเป็นครั้งคราว หญิงสาวที่กำลังอุ้มเด็ก เกร็ก คนขายเนื้อและลูกชายตัวน้อยของเขา คนไม่เอาถ่านสองสามคน และแคตตี้กอล์ฟที่คุ้นเคยกับการเตร็ดเตร่อยู่ที่สถานีรถไฟ พวกเขาพูดกันน้อยมาก ในสมัยนั้นคนอังกฤษทั่วไปน้อยมากที่มีความรู้ทางดาราศาสตร์ นอกจากความเชื่ออันคลุมเครือไม่ชัดเจนอย่างที่สุด คนส่วนใหญ่จ้องมองเงิบ ๆ ไปยังส่วนปลายของวัตถุทรงกระบอกที่ดูเหมือนโต๊ะ ซึ่งยังคงสภาพเดิมเหมือนตอนที่โอกิ्लीและเฮนเดอร์สันจากไป ผมคิดว่าผู้คนคงคาดหวังที่จะได้เห็นกองซากศพที่ไหม้เกรียมเป็นตอตะโก แต่ผิดหวังเมื่อเห็นเพียงวัตถุขนาดใหญ่ยักษ์ที่นิ่งอยู่กับที่ ตอนที่ผมยังอยู่ที่นั่น มีบางคนเดินจากไป แล้วก็มีคนอื่น ๆ เข้ามา ผมไต่ลงไปในห้องและคิดว่าได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวราง ๆ ได้เท่า ส่วนบนของวัตถุทรงกระบอกหยุดหมุนไปแล้ว

พอผมเข้าไปใกล้วัตถุดังกล่าวมากขนาดนี้ ผมก็เห็นความแปลกประหลาดของมันชัดเจนขึ้นมาทันที เมื่อมองแวบแรก ไม่มีอะไรที่น่าตื่นเต้นเป็นพิเศษมากไปกว่ารถม้าพลิกคว่ำหรือต้นไม้หักโค่นล้มขวางถนน ไม่มากไปกว่านั้นจริง ๆ มันเหมือนเรือชนก๊าซสนิมเซอร์อะ ต้องใช้การศึกษาความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในระดับหนึ่งถึงจะรู้ว่า สะเก็ดสีเทาของเจ้าสิ่งนั้นไม่ใช่ออกไซด์ธรรมดาทั่วไป โลหะสีชาวมเหล็กที่ส่องประกายแวววาวอยู่

ในรอยแตกระหว่างฝาแก้ววัตถุทรงกระบอกมีเนื้อสีที่ไม่เป็นที่รู้จัก “ผู้มาเยือนจากนอกโลก” ไม่มีความหมายใด ๆ ต่อคนที่มามองดูเลย

ในตอนนั้นเอง ผมค่อนข้างมั่นใจว่าเจ้าสิ่งนั้นมาจากดาวอังคาร แต่ผมไม่คิดว่ามันจะนำสิ่งมีชีวิตใด ๆ มาด้วย ผมคิดว่าการหมุนคลายเกลียว อาจจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ แม้อีกทีจะไม่เชื่อ แต่ผมยังคงเชื่อว่า มีมนุษย์อยู่บนดาวอังคาร ความคิดของผมจินตนาการเตลิดไปถึงความเป็นไปได้ที่จะมีคู่มือภาษา เพื่อกรณีที่อาจจะมีปัญหาการแปลเกิดขึ้น ไม่ว่าเราควรจะต้องค้นหาการประดิษฐ์คำหรือตัวอย่างรูปแบบในนั้น เป็นต้น ถึงกระนั้น มันก็เล็กน้อยเกินไปที่จะมั่นใจในความคิดนี้ ผมแทบทนรอมันเปิดออกมาไม่ไหวแล้ว ประมาณสิบเอ็ดโมง ซึ่งดูไม่น่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแล้ว ผมเดินกลับบ้านที่เมย์บิวรี่พร้อมความคิดในหัวเต็มไปหมด แต่ผมพบว่ายากที่จะทำงานทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ข้อสรุปในการตรวจสอบหาความจริง

ในช่วงบ่าย สภาพของทุ่งสาธารณะเปลี่ยนไปมาก หนังสือพิมพ์ฉบับเย็นหลายฉบับที่ตีพิมพ์ในช่วงแรก ๆ สร้างความตื่นตระหนกให้กับลอนดอนด้วยพาดหัวใหญ่โตว่า

สารจากดาวอังคาร เรื่องราวน่าทึ่งจากวิศวกร

และอื่น ๆ อีกมากมาย เสริมด้วยเรื่องราวจากโอบิตัวที่โทรเลขไปให้กับศูนย์แลกเปลี่ยนข้อมูลทางดาราศาสตร์ ซึ่งกระตุ้นความตื่นตัวให้กับหอดูดาวทุกแห่งในอังกฤษ สกอตแลนด์ และไอร์แลนด์

มีรถม้าเครื่องโหลหรืออาจจะมากกว่านั้นจากสถานีรถไฟโวกิงจอดอยู่ริมถนนข้างหลุมทราย ยังมีรถม้าขนาดเล็กจากซีอบแฮม และรถม้าไก่อูร์แบบคนชั้นสูงด้วย อีกทั้งจักรยานก็ค่อนข้างเยอะ นอกจากนั้นยังมีผู้คนอีกมากมายที่ต้องเดินมาจากโวกิงหรือเซิร์ตซีย์ แม้ว่าอากาศจะร้อนก็ตามเมื่อรวมกัน ทำให้คนลาค่ำไปด้วยฝูงชนจำนวนมาก โดยในนั้นมีหญิงสาวหนึ่งถึงสองคนที่แต่งตัวสีสดใสสะเปะปะนอยู่ด้วย

อากาศร้อนจัด ท้องฟ้าไร้เมฆ ไม่มีแมลงเพียงสักวูบ และร่มเงาเดียวที่มีคือต้นสนที่ขึ้นกระจุกกระจายเพียงไม่กี่ต้น ต้นเฮทเธอร์ที่ก่อกวนนี้ลูกใหม่ ตอนนี้อยู่ดั่งหมดแล้ว แต่พื้นราบที่มุ่งไปยังออตเตอร์ชอว์ดำเมี่ยมไปจนสุดสายตา และยังคงมีวันไฟพวยพุ่งเป็นสายสูงขึ้นไป นอกจากนี้พ่อค้าของหวานหัวใสที่ถนนซีอบแฮมยังส่งลูกชายของตัวเองพร้อมรถเข็นที่เต็มไปด้วยแอปเปิลและจินเจอร์เบียร์มาขายด้วย

เมื่อมาถึงขอบหลุม ผมพบว่ามียุโรปคนราวครึ่งโหล ประกอบด้วยเฮนเดอร์สัน, โอบิตัว และชายร่างสูงผมทองที่ภายหลังผมรู้ว่าชื่อสแตนท์, นักดาราศาสตร์หลวงกับคนงานอีกสองสามคนที่กำลังถือจอบและพลั่วขุดดิน สแตนท์กำลังออกคำสั่งด้วยเสียงสูงดังชัดเจน เขากำลังยืนอยู่บนวัตถุทรงกระบอก ซึ่งตอนนี้เห็นได้ชัดว่าเย็นลงมากแล้ว ใบหน้าของเขาแดงก่ำ

มีเหงื่อไหลออกมาเป็นทาง และดูเหมือนมีบางอย่างที่ทำให้เขาหงุดหงิด

พื้นที่ส่วนใหญ่ของวัตถุทรงกระบอกเริ่มไหลออกมา แม้ว่าปลาย ส่วนล่างของมันยังคงจมอยู่ในดิน ทันทีที่โอกิลวีเห็นผมท่ามกลางฝูงชนที่กำลังจ้องมองอยู่ที่ขอบหลุม เขาร้องเรียกให้ผมลงมา แล้วถามผมว่า จะเป็นอะไรไหมถ้าเขาขอให้ผมไปพบกับลอร์ดฮิลตัน ชุมนางผู้เป็นเจ้าของที่ดินนี้

เขาบอกว่า ผู้คนที่เพิ่มมากขึ้นกำลังกลายเป็นอุปสรรคอย่างจริงจังต่อการขุดค้น โดยเฉพาะเด็กผู้ชาย พวกเขาต้องการให้มีการติดตั้งไฟราว และช่วยกันผู้คนที่ออกจากพื้นที่ เขาบอกผมว่า บางครั้งยังคงได้ยินเสียง เคลื่อนไหวแผ่ว ๆ ภายใน แต่คนงานยังไม่สามารถคลายเกลียวด้านบนของ วัตถุทรงกระบอกออกมาได้ เนื่องจากไม่มีพื้นที่พอให้ยึดจับได้ ผันของ วัตถุทรงกระบอกดูเหมือนจะหนาและเป็นไปได้อีกว่า เสียงแผ่ว ๆ ที่เราได้ยินนั้น แสดงให้เห็นถึงเสียงอีกทีที่ทริกโครมที่อยู่ภายใน

ผมยินดีอย่างมากที่จะทำตามที่เขาขอร้อง และดังนั้นจึงทำให้ผม กลายเป็นหนึ่งในผู้ชมที่ได้รับสิทธิพิเศษในการเฝ้าดูการทำงานภายในพื้นที่ที่มีการพิจารณาว่าจะต้องถูกปิดล้อมเอาไว้ ผมไม่พบลอร์ดฮิลตันที่บ้านของเขา แต่ได้รับการบอกกล่าวว่ามี ลอร์ดฮิลตันคาดว่าจะกลับจากลอนดอน ด้วยรถไฟมาลงยังสถานีวอเตอร์ลูในเวลาหกโมง ตอนนั้นเวลาเพิ่งจะห้าโมง สิบห้านาที ผมจึงกลับบ้านตีหมา แล้วเดินไปที่สถานีเพื่อติดต่อเขา